

Arrest

nr. 245 701 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 april 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verzoeker wordt overgedragen aan de Franse asielinstanties.

Op 26 mei 2015 dient de verzoeker in België een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 september 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*).

Op 24 september 2015 verklaart de verzoeker schriftelijk zijn verzoek om internationale bescherming te willen stopzetten en terug te willen keren naar Irak.

Op 29 september 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*) genomen.

Op 18 oktober 2015 vertrekt de verzoeker zonder verzet naar Bagdad (Irak).

Op 20 oktober 2016 dient de verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 206 647 van 9 juli 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 17 augustus 2018 dient de verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Uit de bestreden beslissing (zie *infra*) blijkt – en de verzoeker betwist niet – dat op 1 oktober 2018 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming.

Op 27 februari 2019 dient de verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 maart 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 april 2019 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in. Op 7 mei 2019 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 26 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 5 augustus 2019 dient de verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 23 april 2020 dient de verzoeker een aanvulling in op zijn aanvraag van 22 maart 2019 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juli 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 22 maart 2019 onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2019 werd ingediend en op datum van 23.04.2020 werd geactualiseerd door :

A.-M., M. H. M. (...) (R.R.: xx)

nationaliteit: Irak

geboren te B. (...) op (...).1986

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.04.2015 met een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene werd door onze diensten teruggebracht naar Frankrijk op 23.04.2015. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 18.09.2015 met een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene werd door onze diensten gerepatrieerd naar Irak op 18.10.2015. Op 03.10.2016 keerde betrokkene terug naar België. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 11.07.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 01.10.2018 met een beslissing van niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 27.09.2019 met een beslissing van niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn zesde asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2019 met een beslissing van niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan drie maanden voor de eerste, vier maanden voor de tweede, negen maanden voor de derde, anderhalve maand voor de vierde, vijf maanden voor de vijfde en tweeënhalve maand voor de zesde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM dat niet alleen het gezinsleven zou beschermen maar ook het opgebouwde privéleven. Door zijn langdurig verblijf zou betrokkene een band opgebouwd hebben met België wat duidelijk zou blijken uit zijn vergevorderde integratie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat hij nog verschillende naaste familieleden heeft in Irak, waaronder zijn ouders, zijn verloofde, zijn broers, zijn zus en minstens één tante en oom langs vaderszijde. Betrokkene is geboren en getogen in Irak, waar zijn hele familie verblijft en waar hij meer dan 28 jaar van zijn leven doorbracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zeer veel getuigenverklaringen voorlegt evenals een petitie ten voordele van een verblijfsmachtiging voor betrokkene ondertekend door bijna 300 personen. Echter, uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid,

zij spreken zich over uit over zijn inzet voor het theater, over zijn integratie en over zijn wensen en dromen voor de toekomst. Wat de petitie betreft, het ondertekenen van een dergelijk petitie toont niet noodzakelijk aan dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Het toont eerder de maatschappelijke betrokkenheid aan van de ondertekenaars. Dus hoewel betrokkene duidelijk een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd in België, blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van interpersoonlijke afhankelijkheid of van een dergelijk diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid dat de tijdelijke verbreking van deze banden een onherstelbaar nadeel zouden opleveren. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat elke sociale band met zijn land van herkomst definitief doorgeknipt zou zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Irak en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat alle naaste familieleden van betrokkene, waaronder zijn ouders, zijn broers en zijn zus, in Irak verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor bedreiging en vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor bedreiging en vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Irak (waar de veiligheidssituatie nog steeds precair is, waar er sprake zou zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en waar de socio-economisch situatie zeer slecht zou zijn met een gebrek aan basisvoorzieningen waardoor er regelmatig protesten zijn waarbij burgerslachtoffers vallen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en naar verschillende krantenartikels/verslagen, met name: Kurdistan24, 'security situation remains volatile' UNAMI warns during special session on Iraq, 8 augustus 2018; Daily Mail 'ISIS make a comeback in Iraq with a guerrilla campaign of kidnap and killing seven months after Bagdad declared victory against the jihadi's', 24 juli 2018; Reuters 'Several killed, wounded in suicide bombing north of Bagdad' 16 mei 2018; The National Interest 'Is Iraq back?' 22 juli 2018; VOA News 'Attack continue as Iraq marks one year since Islamic state victory' 7 december 2018; The New Arab 'Eight civilians killed in Iraq in suspected IS attacks' 3 september 2018; The Guardian 'Protest spread through cities in Iraq's oil rich Shia south' 18 juli 2018; AP News 'Security forces deploy in Iraq's Najaf after days of protests' 14 juli 2018 en Radio Free Europe Radio Liberty 'two more killed in southern Iraq as antigovernment protests spread' 15 juli 2018. Het louter voorleggen van krantenartikelen over de algemene situatie in Irak is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van

zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten of krantenartikelen die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 15.10.2019 dat: "(...) dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willikeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon (...). U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." Het louter voorleggen van krantenartikelen over de algemene situatie in Irak is ruim onvoldoende om deze conclusie van het CGVS te weerleggen. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs voor. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van het CGVS. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Irak geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit advies geldt namelijk voor toeristische reizen en is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Iraakse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat het bij een terugkeer quasi onmogelijk zou zijn om contact te onderhouden, zeker gezien contacten tussen de raadvrouw en betrokkene liefst doorgaan op het kantoor van eerstgenoemde. Echter, we merken op dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid inhoudt. Het staat betrokkene vrij om via allerlei moderne communicatiemiddelen het contact met zijn raadvrouw te onderhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien zijn er momenteel geen lopende procedures meer in hoofde van betrokkene.

Betrokkene wijst op het feit dat de nood aan een beleid inzake arbeidsmigratie zich de laatste jaren laat voelen en dat een groot aantal vacatures in België structureel niet ingevuld raken. Betrokkene legt in dit kader een artikel voor van 11.11.11 d.d. 19.06.2018 en van De Wereld Morgen d.d. 22.06.2018. Hij zou de ideale en gemotiveerde werkracht zijn waar onze maatschappij nood aan heeft. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Volledigheidshalve merken we op dat het louter voorleggen van twee werkbeloftes ruim onvoldoende is om aan te tonen dat betrokkene de ideale werkracht zou zijn waaraan onze maatschappij nood zou hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij de belichaming zou zijn van het actieve migratieverhaal zoals uitgedragen door voormalig staatssecretaris Theo Francken: betrokkene zou goed geïntegreerd zijn, zeer geëngageerd zijn, hij zou actief bijdragen aan onze samenleving en door heel wat Belgen gesteund worden. Echter, in geen geval kon verzoeker aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken enige rechtmatige verwachting ontleenen dat hij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in zijn specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Hij kan niet dienstig iets anders voorhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst verder nog naar de verklaringen van de huidige minister voor Asiel en Migratie die duidelijk de ambitie zou hebben om het huidige beleid verder te zetten maar met een focus op menselijkheid en rationaliteit en dat het, omwille van de rechtszekerheid, belangrijk is om de vooropgestelde criteria te volgen zolang er geen duidelijkheid is voor een nieuw beleid. Ter staving hiervan legt betrokkene een krantenartikel voor, met name De Morgen, Maggie De Block maakt meteen komaf met asielquota Fracken 'Ik trof een departement in chaos aan' van 9 december 2018. Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt dat wij het dossier van betrokkene individueel onderzocht hebben en vastgesteld hebben dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij onder de aangehaalde instructies/beleid zou vallen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit in aanraking gekomen is met de ordediensten, en dat hij bijgevolg geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde/veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2016 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij zich op uitzonderlijke wijze geïntegreerd zou hebben, dat hij verschillende opleiding gevolgd zou hebben om het Nederlands onder de knie te krijgen, dat hij de Franse taal geleerd zou hebben in het dagelijkse leven, dat hij een opleiding gevolgd zou hebben om op middelbare scholen te getuigen over zijn vluchtrelaas, dat hij dit diploma zonder moeilijkheden behaalde zou aantonen dat hij vlot Frans spreekt, dat hij in België zijn passie voor toneel ontdekte, dat hij meegespeeld zou hebben in verschillende toneelstukken, dat er dus geen twijfel zou kunnen bestaan over de uitzonderlijke manier waarop betrokkene zich integreerde, dat hij regelmatig zou optreden als acteur, dat hij een zeer ruime vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat op een bijzonder duurzame manier lokaal verankerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van een vergevorderde integratie, dat hij alle mogelijke inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat hij echt een deel geworden zou zijn van de gemeente Beauvechain, dat hij op dagelijkse basis zou deelnemen aan het openbare leven in België, dit zou blijken uit het feit dat hij een omnipass heeft, dat hij regelmatig zou deelnemen aan gemeentelijke activiteiten, dat hij zowel Nederlands als Frans zou geleerd hebben, dat meerdere vrienden zijn uitgebreide talenkennis zouden bevestigen, dat hij regelmatig zou optreden als tolk, dat dit zou aantonen hoe hulpvaardig hij zou zijn, dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij heel actief zou zijn in de theaterwereld zowel voor als achter de planken, dat hij zeer verwesterd zou zijn, dat hij zeer progressieve gedachten zou hebben, dat hij zich graag zou informeren over westerse tradities en gewoonten, dat alle getuigenverklaringen zich uitermate positief zouden uitspreken over zijn karakter, dat zijn vrienden ervan overtuigd zouden zijn dat hij in België moet blijven, dat hij een meerwaarde zou vormen voor onze samenleving, dat hij enorm veel initiatief zou tonen om zijn steentje bij te dragen aan onze samenleving, dat hij niet zou stilzitten, dat hij vrijwilliger zou zijn bij Caritas, dat hij lezingen zou houden op middelbare scholen, dat hij hiervan verschillende foto's voorlegt, dat hij tewerkgesteld zou kunnen in het theater, dat hij ook als professionele tolk aan de slag zou kunnen, dat dit zijn grote droom zou zijn, dat hij een grote werkbereidheid zou hebben, dat hij een certificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals verschillende deelcertificaten Nederlands, zijn diploma van de formatie 'storytelling pour témoignage dans les écoles, een verklaring van de directeur van Theater A., een deelnameattest aan het atelier van théâtre et reconciliation, zijn vrijwilligersovereenkomst met Caritas, twee werkbeloftes, zeer veel getuigenverklaringen, een petitie in zijn voordeel, een verklaring van vrijwilligerswerk, verschillende foto's genomen tijdens zijn vrijwilligerswerk, een deelnameattest aan het theaterstuk à vos scalps, een verklaring van tewerkstelling en een bewijs van deelname aan een studiedag) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

Op 8 juli 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer RvV 250 590.

Op 17 september 2020 dient de verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het gelijkheidsbeginsel, van de materiële, minstens de formele, motiveringsplicht, van “*het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*”, van de redelijke termijn en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Samenvatting van het middel :

De beslissing van verweerder is willekeurig en inhumain. De aanvraag van verzoeker werd onontvankelijk verklaard, terwijl er in gelijkaardige dossiers wanneer er kinderen aanwezig zijn wel positieve beslissingen genomen worden.

Het verzoek om een humanitaire regularisatie van verzoeker werd onontvankelijk verklaard, omdat de aangehaalde elementen volgens verweerder geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Een buitengewone omstandigheid wordt in de parlementaire stukken omschreven als een omstandigheid die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst. Er zijn echter geen wettelijke voorwaarden hieromtrent bepaald. De overheid heeft dan ook een discretionaire bevoegdheid: de minister of staatssecretaris voor Asiel en Migratie en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kunnen vrij beslissen wat als buitengewone omstandigheid beschouwd moet worden. Zij hebben hierbij een grote beoordelingsvrijheid in elk individueel regularisatiedossier.

Deze discretionaire bevoegdheid wil echter niet zeggen dat de beoordeling willekeurig mag zijn. Een negatieve beslissing moet enerzijds gemotiveerd worden en mag anderzijds niet kennelijk onredelijk of willekeurig zijn.

De bestreden beslissing is echter wél kennelijk onredelijk gezien er heel wat dossiers zijn met personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, maar waaraan wel een positieve beslissing wordt toegekend. Het enige verschil tussen het dossier van verzoeker en de dossiers waarin wel een tijdelijk verblijf werd toegekend, is het feit dat het in de laatstgenoemde dossiers gaat om gezinnen met kinderen.

Verzoeker is op de hoogte van het feit dat het gelijkheidsbeginsel geen absolute gelijkheid inhoudt. Personen die zich in andere situaties bevinden mogen op een andere manier behandeld worden. Echter kan verzoeker er zich niet van ontdoen dat het bijzonder oneerlijk is dat hij, als alleenstaande man, op dergelijke manier wordt behandeld.

Zo verwijst verzoeker naar enkele beslissingen van verweerder waarbij een tijdelijk verblijf werd toegekend (stuk 10-12). In deze beslissingen wordt er niet bevestigd welke buitengewone omstandigheden van toepassing zijn. Hierdoor is er geen absolute zekerheid over de reden van de ontvankelijkheidsbeslissing.

Echter kan dit wel afgeleid worden. De personen die een tijdelijk verblijf toegekend kregen bevinden zich namelijk in dezelfde situatie als verzoeker: een langdurig verblijf in België, waardoor er een band met dit land werd opgebouwd. De sociale bindingen tussen vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze deel uitmaken, maakt deel uit van het concept privéleven (EHRM, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, nr. 1638/03). Dit privéleven wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Verzoeker verplichten de aanvraag in het buitenland in te dienen houdt bijgevolg een schending van artikel 8 EVRM in.

Daarnaast werd er in de gelijkaardige dossiers ook een potentiële schending van artikel 3 EVRM aangehaald. De veiligheidssituatie in de verschillende landen van herkomst is precair, waardoor het leven van de verzoekers bij een eventuele terugkeer in gevaar zou komen. Dit houdt een onmenselijke

behandeling in, wat in strijd is met artikel 3 EVRM. Zo werd in stuk 11 de preciaire veiligheidssituatie in Angola aangehaald als buitengewone omstandigheid en in stuk 12 de veiligheidssituatie in Albanië.

Het enige verschil tussen het dossier van verzoeker en de dossiers waarnaar verwezen wordt (zie stuk 10-12) is het feit dat het in laatstgenoemde dossiers gaat om gezinnen met minderjarige of schoolgaande kinderen. Er kan dan ook van uit gegaan worden dat dit de reden is waarom hun aanvraag wél positief werd beoordeeld.

Verzoeker verwijst eveneens naar een beslissing van verweerder van 3 juni 2020 (stuk 13). Het ging hier eveneens om een alleenstaande man, waarvoor naar de buitengewone omstandigheden verwezen werd naar integratie, werkbereidheid en een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM. Echter stond deze man in voor de zorg van zijn neefje. Aan deze man werd eveneens een tijdelijk verblijf toegekend. Aangezien het enige verschil met het dossier van verzoeker de zorg van zijn neefje is, kan ervan uitgegaan worden dat op basis hiervan een tijdelijk verblijf werd toegekend.

Het kan toch niet dat alleenstaande mannen nooit een positieve beslissing ontvangen en gezinnen met kinderen die zich in exact dezelfde situatie bevinden wel? Dit heeft immers tot gevolg dat indien verzoeker een kans op een tijdelijk verblijf op basis van art. 9 Vw. zou willen hebben, hij een kind in België zou moeten hebben. Het kan toch niet dat dit de nieuwe gang van zaken wordt?

Het huidig handelen van verweerder is onredelijk en inhumain.

Dit middel is gegrond.”

3.1.1. De verzoeker voert in de aanhef van het eerste middel onder meer de schending van het beginsel van de redelijke termijn en de formele motiveringsplicht aan, maar laat vervolgens na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen licht de verzoeker in zijn eerste middel niet toe op welke wijze hij het beginsel van de redelijke termijn door de bestreden beslissing geschonden acht. Het betoog dat in het eerste middel wordt gevoerd, heeft voorts geen betrekking op de formele motiveringsplicht, maar op de materiële motiveringsplicht. De verzoeker heeft derhalve eveneens verzuimd om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht zou schenden.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, niet ontvankelijk.

3.1.2. In de mate dat de verzoeker zich tevens beroept op een schending van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”, dient erop te worden gewezen dat het bestuursrecht geen uniek en enig “beginsel van behoorlijk bestuur” kent, maar wel diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De aangevoerde schending van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur” betreft op zich dan ook geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en is om die reden niet ontvankelijk.

3.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager van zijn kant heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

3.1.4. In essentie voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing willekeurig en inhumain is, zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard terwijl in gelijkaardige dossiers waar kinderen bij betrokken zijn wel positieve beslissingen werden genomen. De verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift enkele beslissingen ten aanzien van andere vreemdelingen bij, waarbij deze wel werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie stukkenbundel van de

verzoeker, stukken 10-13). De verzoeker erkent in zijn verzoekschrift echter uitdrukkelijk dat in deze beslissingen niet expliciet wordt uiteengezet welke buitengewone omstandigheden in deze zaken werden aanvaard. Desalniettemin geeft de verzoeker aan dat deze vreemdelingen zich in een gelijkaardige situatie bevonden: zij verblijven reeds lang in België, hebben een band met België opgebouwd en zij beriepen zich evenzeer op een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM omdat de veiligheidssituatie in de landen van herkomst precair is. Het enige verschil met zijn dossier is volgens de verzoeker dat in deze dossiers het gaat om gezinnen met minderjarige of schoolgaande kinderen of om een vreemdeling die instaat voor de zorg om zijn minderjarige neef. De verzoeker concludeert dat deze vreemdelingen omwille van de betrokkenheid van minderjarige kinderen een positieve beslissing kregen, in tegenstelling tot hijzelf. De verzoeker betoogt dat het niet kan dat alleenstaande mannen nooit een positieve beslissing ontvangen en gezinnen met kinderen die zich in dezelfde situatie bevinden daarentegen wel, en hij beroept zich in dit kader tevens op een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Er kan evenwel slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De Raad benadrukt dat de verweerder bij het beoordelen van een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet over een ruime beleidsvrijheid beschikt.

De verzoeker erkent in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk dat conform het gelijkheidsbeginsel personen die zich in een andere situatie bevinden op een andere manier behandeld mogen worden. De verzoeker geeft mee dat het verschil tussen zijn dossier en dat van andere vreemdelingen erin gelegen is dat in zijn dossier geen minderjarige kinderen betrokken zijn, wat volgens de verzoeker een significante invloed heeft op de uitkomst van een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verzoeker geeft verder mee dat in de beslissingen waarnaar hij verwijst (zie stukkenbundel van de verzoeker, stukken 10-13) niet bevestigd wordt welke buitengewone omstandigheden van toepassing zijn, waardoor er geen absolute zekerheid is over de reden van de ontvankelijkheidsbeslissing.

Daargelaten de vraag of het relevante verschil tussen verzoekers aanvraag en de dossiers waarnaar hij verwijst, inderdaad is gelegen in de betrokkenheid van kinderen (hetgeen niet onomstotelijk wordt aangetoond), moet hoe dan ook worden vastgesteld dat de verzoeker door middel van zijn betoog geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. De betrokkenheid van minderjarigen kan immers, indien dit het relevante verschil uitmaakt tussen verzoekers aanvraag en de dossiers waarnaar hij verwijst, een objectief en redelijk criterium uitmaken om ongelijke situaties verschillend te behandelen in het licht van de moeilijkheden die de betrokken vreemdelingen kunnen ondervinden om terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag aldaar in te dienen, dit is de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vervatte ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot de "*buitengewone omstandigheden*".

De verzoeker kan in het kader van de thans voorliggende betwisting overigens niet dienstig aanvoeren dat hij een kind zou moeten hebben om een kans te maken op een tijdelijk verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De verblijfsaanvraag werd immers niet ten gronde beoordeeld. *In casu* strekt de bestreden beslissing niet verder dan de loutere vaststelling dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die hem toelaten om de aanvraag, bij uitzondering in België, in te dienen. Bijgevolg kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die ten gronde zal worden genomen, wanneer de verzoeker eventueel beslist om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en volgens de reguliere procedure op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Bovendien kunnen gratuite beweringen dat alleenstaande mannen "*nooit*" een positieve beslissing ontvangen, de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De verzoeker gaat voorts op geen enkele wijze in op de concrete en uitgebreide motieven waarbij omtrent elk van de in de aanvraag aangehaalde elementen wordt aangegeven waarom deze niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen. De verzoeker maakt in zijn eerste middel dan ook niet aannemelijk dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing incorrect of kennelijk onredelijk zijn en hij toont evenmin aan dat bepaalde elementen die in de aanvraag naar voor werden gebracht, ten onrechte niet in overweging werden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden of dat de verweerder hierbij zijn appreciatiebevoegdheid - waarover hij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt - heeft overschreden (zie *infra*). Bijgevolg kan evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld. Bovendien voorziet de wet, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk dat de aanvraag slechts in buitengewone omstandigheden kan worden ingediend in België. Het is verweerder hoe dan ook niet toegestaan om de verblijfsaanvraag te beoordelen in strijd met de door de wetgever voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarden, en de loutere verwijzing naar enig beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.5. In de mate dat de verzoeker nog de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt verwezen naar wat hierover bij de bespreking van het tweede middel wordt uiteengezet, respectievelijk onder de punten 3.2. en 3.34.

In het kader van het eerste middel beperkt de verzoeker zich tot de loutere kritiek dat de verweerder inhumain en kennelijk onredelijk heeft gehandeld, zonder echter concreet aan te duiden hoe de specifieke, individuele situatie van de verzoeker ertoe zou kunnen leiden dat hij, door de enkele beslissing om de verzoeker niet toe te laten zijn aanvraag in België in te dienen waardoor deze volgens de reguliere procedure overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet moet worden ingediend, wordt gekrenkt in zijn door de artikelen 3 en 8 van het EVRM beschermde rechten.

Een schending van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.1.6. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van "het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur", van de redelijke termijn en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"Samenvatting van het middel :

Verzoeker steunt zich o.a. op zijn nauwe band met België als buitengewone omstandigheid. Indien de aanvraag ingediend moet worden in Irak zullen de artikelen 2, 3 en 8 EVRM geschonden worden.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In de aanvraag verwees verzoeker naar de volgende buitengewone omstandigheden:

- Duurzame lokale verankering en integratie

Verzoeker kwam voor het eerst aan in België in 2015. Sinds 3 oktober 2016 verblijft verzoeker ononderbroken in België.

Gelet op het lange verblijf van verzoeker hier in België kan gesteld worden dat verzoeker vertrouwd is geworden met de Westerse cultuur.

Gedurende het lange verblijf alhier heeft verzoeker zich uitstekend geïntegreerd. Dit blijkt uit de regularisatieaanvraag van verzoeker waarbij bewijzen van de integratie van verzoeker werden

voorgelegd. Hij spreekt vloeiend Frans, leert momenteel Nederlands, is een belangrijk deel van de theatergemeenschap, heeft veel vrienden en kennissen...

Omwille van deze vergevorderde integratie zal artikel 8 EVRM weldegelijk geschonden worden indien verzoeker de aanvraag in Irak dient in te dienen.

Naast de bescherming van het familie- en gezinsleven, bestaat er ook de ruimere notie van het privéleven. Eén van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM is immers het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, *Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nr. 640 en 649*). Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Verzoeker wenst in dit licht het arrest Maslov t. Oostenrijk¹ van het EVRM te benadrukken. In deze zaak sprak de Grote kamer van het EHRM zich op 23 juni 2008 uit tegen de uitzetting van een veroordeelde jongvolwassene. De Grote kamer was van oordeel dat er sprake is van een gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen indien sprake is van een afhankelijkheid.

Daarenboven, en van belang in casu, was de Grote kamer in dit arrest ook van oordeel dat de sociale binding tussen vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze leven deel uitmaakt van het concept privéleven, zoals vermeld staat in artikel 8 EVRM. Het ging in dit arrest immers over een jongeman die al zodanig lang in Oostenrijk verbleef dat al zijn banden met zijn thuisland volledig verdwenen waren en hij wél zeer sterke banden met Oostenrijk had ontwikkeld.

In casu is, door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een band ontstaan met de Belgische maatschappij. Dit blijkt duidelijk uit de hierboven geschreven vergevorderde integratie. Hierdoor is elke sociale band in het land van herkomst definitief doorgeknipt.

Verzoeker verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst en hem losrukken uit de omgeving waar hij een nieuw leven opbouwde met tientallen vrienden, zou zonder meer ernstig lijden teweegbrengen en een schending van artikel 8 E.V.R.M. betekenen.

- Onmogelijkheid tot terugkeer naar Irak omwille van de algemene veiligheidssituatie

Ondanks de eerdere weigeringsbeslissingen die verzoeker ontving met betrekking tot zijn verzoeken om internationale bescherming, blijft hij bij zijn afgelegde verklaringen. Verzoeker vreest bedreigd en vervolgd te worden in zijn land van herkomst.

Bovendien is de veiligheidssituatie in Irak bijzonder precair. Indien van verzoeker verwacht wordt dat hij de aanvraag in Irak indient is de kans zeer reëel dat artikel 3 EVRM geschonden zal worden. De veiligheidssituatie in Irak is bijzonder precair, waardoor het leven van verzoeker in gevaar is bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit houdt een onmenselijke behandeling in, wat in strijd is met artikel 3 EVRM.

De kans is daarenboven zeer groot dat verzoeker door het geweld om het leven zal worden gebracht. Dit is vanzelfsprekend in strijd met het recht op leven, zoals bepaald in artikel 2 EVRM.

- Geen afdoende onderzoek naar de aangehaalde buitengewone omstandigheden

Verzoeker haalt nog één andere buitengewone omstandigheden aan, namelijk het contact tussen verzoeker en zijn raadvrouw.

Verweerder stelt al te gemakkelijk dat verzoeker het contact met zijn advocaat zou kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Het persoonlijk en rechtstreeks contact met de advocaat is echter één van de rechten van verzoeker.

Het voorgaande maakt niet enkel een schending uit de materiële motiveringsplicht ook de zorgvuldigheidsplicht wordt hier met de voeten getreden.

Verweerder heeft de plicht de belangen van verzoeker in België na te gaan, zij dient daarbij alle omstandigheden van de zaak en alle aangehaalde buitengewone omstandigheden te onderzoeken. Dit is niet gebeurd.

- Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

Niettegenstaande de vernietiging van deze instructies, hebben staatssecretarissen in het verleden zich geëngageerd om binnen hun discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad van State. In deze arresten blijkt duidelijk dat de instructies van 2009 niet "klakkeloos" mogen worden toegepast (RvSt nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer, zaak A. 198.554/XIV-32.682 en RvSt nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV – 32.856).

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris migratie – en asielbeleid kan afgeleid worden dat de het langdurig onderbroken verblijf van verzoeker, zijn duurzame lokale verankering, werkbereidheid en vergevorderde integratie redenen zijn die een verblijf in België van langer dan 3 maanden rechtvaardigt.

Bij het beoordelen van de situatie heeft verweerder onvoldoende gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid. Zo kan verzoeker niet nagaan met welke elementen al dan niet werd rekening gehouden aangaande de belangenafweging ex. art. 8 EVRM.

Het kan niet ontkend worden dat de situatie van verzoeker wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt.

Daarenboven zijn er talrijke persoonlijke elementen die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verzoeker wenst er tot slot op te wijzen dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daar kennis van zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in op zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624).

Verweerder kan niet anders dan op de hoogte te zijn geweest van de situatie van verzoeker, echter werd hier zeer duidelijk onvoldoende rekening mee gehouden."

3.2.1. Waar de verzoeker nogmaals de schending aanvoert van de redelijke termijn en van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar wat hoger respectievelijk onder de punten 3.1.1. en 3.1. 2. wordt uiteengezet. Ook in het kader van het tweede middel worden deze beginselen niet concreet toegelicht, zodat het middel in deze mate onontvankelijk is..

3.2.2. Voor de theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.3. wordt uiteengezet.

In eerste instantie wijst de verzoeker op zijn duurzame lokale verankering en integratie in België. Hij geeft mee dat hij "voor het eerst aan(kwam) in België in 2015" en hij sinds 3 oktober 2016 ononderbroken in België verblijft. De verzoeker benadrukt ook de lange duur van zijn verblijf in België waardoor hij zich uitstekend heeft geïntegreerd. Hij verwijst naar de stukken die hij in het kader van zijn aanvraag heeft voorgelegd en waaruit blijkt dat hij vloeiend Frans spreekt, Nederlands leert, een belangrijk lid is van een theatergemeenschap en veel vrienden en kennissen heeft. Hij geeft tevens aan dat hierdoor elke band met zijn land van herkomst definitief is doorgeknipt. De verzoeker voert in dit kader aan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden bij een terugkeer naar Irak. Hij benadrukt dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het gezinsleven maar ook andere sociale banden beschermt en verwijst in het bijzonder naar het arrest *Maslov tegen Oostenrijk* van 23 juni 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent het ingeroepen lange verblijf en integratie:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2016 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij zich op uitzonderlijke wijze geïntegreerd zou hebben, dat hij verschillende opleiding gevolgd zou hebben om het Nederlands onder de knie te krijgen, dat hij de Franse taal geleerd zou hebben in het dagelijkse leven, dat hij een opleiding gevolgd zou hebben om op middelbare scholen te getuigen over zijn vluchtrelaas, dat hij dit diploma zonder moeilijkheden behaalde zou aantonen dat hij vlot Frans spreekt, dat hij in België zijn passie voor toneel ontdekte, dat hij meegespeeld zou hebben in verschillende toneelstukken, dat er dus geen twijfel zou kunnen bestaan over de uitzonderlijke manier waarop betrokkene zich integreerde, dat hij regelmatig zou optreden als acteur, dat hij een zeer ruime vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat op een bijzonder duurzame manier lokaal verankerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van een vergevorderde integratie, dat hij alle mogelijke inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat hij echt een deel geworden zou zijn van de gemeente Beauvechain, dat hij op dagelijkse basis zou deelnemen aan het openbare leven in België, dit zou blijken uit het feit dat hij een omnipass heeft, dat hij regelmatig zou deelnemen aan gemeentelijke activiteiten, dat hij zowel Nederlands als Frans zou geleerd hebben, dat meerdere vrienden zijn uitgebreide talenkennis zouden bevestigen, dat hij regelmatig zou optreden als tolk, dat dit zou aantonen hoe hulpvaardig hij zou zijn, dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij heel actief zou zijn in de theaterwereld zowel voor als achter de planken, dat hij zeer verwesterd zou zijn, dat hij zeer progressieve gedachten zou hebben, dat hij zich graag zou informeren over westerse tradities en gewoonten, dat alle getuigenverklaringen zich uitermate positief zouden uitspreken over zijn karakter, dat zijn vrienden ervan overtuigd zouden zijn dat hij in België moet blijven, dat hij een meerwaarde zou vormen voor onze samenleving, dat hij enorm veel initiatief zou tonen om zijn steentje bij te dragen aan onze samenleving, dat hij niet zou stilzitten, dat hij vrijwilliger zou zijn bij Caritas, dat hij lezingen zou houden op middelbare scholen, dat hij hiervan verschillende foto's voorlegt, dat hij tewerkgesteld zou kunnen in het theater, dat hij ook als professionele tolk aan de slag zou kunnen, dat dit zijn grote droom zou zijn, dat hij een grote werkbereidheid zou hebben, dat hij een certificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals verschillende deelcertificaten Nederlands, zijn diploma van de formatie 'storytelling pour témoignage dans les écoles, een verklaring van de directeur van Theater A., een deelnameattest aan het atelier van théâtre et reconciliation, zijn vrijwilligersovereenkomst met Caritas, twee werkbeloftes, zeer veel getuigenverklaringen, een petitie in zijn voordeel, een verklaring van vrijwilligerswerk, verschillende foto's genomen tijdens zijn vrijwilligerswerk, een deelnameattest aan het theaterstuk à vos scalps, een verklaring van tewerkstelling en een bewijs van deelname aan een studiedag) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De in de aanvraag uiteengezette schending van artikel 8 van het EVRM wordt voorts als volgt beoordeeld:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM dat niet alleen het gezinsleven zou beschermen maar ook het opgebouwde privéleven. Door zijn langdurig verblijf zou betrokkene een band opgebouwd hebben met België wat duidelijk zou blijken uit zijn vergevorderde integratie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk

betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat hij nog verschillende naaste familieleden heeft in Irak, waaronder zijn ouders, zijn verloofde, zijn broers, zijn zus en minstens één tante en oom langs vaderszijde. Betrokkene is geboren en getogen in Irak, waar zijn hele familie verblijft en waar hij meer dan 28 jaar van zijn leven doorbracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zeer veel getuigenverklaringen voorlegt evenals een petitie ten voordele van een verblijfsmachtiging voor betrokkene ondertekend door bijna 300 personen. Echter, uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zij spreken zich over uit over zijn inzet voor het theater, over zijn integratie en over zijn wensen en dromen voor de toekomst. Wat de petitie betreft, het ondertekenen van een dergelijk petitie toont niet noodzakelijk aan dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Het toont eerder de maatschappelijke betrokkenheid aan van de ondertekenaars. Dus hoewel betrokkene duidelijk een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd in België, blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van interpersoonlijke afhankelijkheid of van een dergelijk diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid dat de tijdelijke verbreking van deze banden een onherstelbaar nadeel zouden opleveren. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat elke sociale band met zijn land van herkomst definitief doorgeknipt zou zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Irak en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat alle naaste familieleden van betrokkene, waaronder zijn ouders, zijn broers en zijn zus, in Irak verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

De stelling van de gemachtigde dat de door de verzoeker aangevoerde verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoeker gaat bovendien voorbij aan de pertinente motieven dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat, zodat hij niet definitief wordt gescheiden van zijn levenssituatie in België en dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers banden met België niet vergeleken kunnen worden met zijn relaties in Irak en dat alle naaste familieleden van de verzoeker in Irak verblijven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat er geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Over het privéleven van de verzoeker motiveert de gemachtigde immers als volgt:

*“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM dat niet alleen het gezinsleven zou beschermen maar ook het opgebouwde privéleven. Door zijn langdurig verblijf zou betrokkene een band opgebouwd hebben met België wat duidelijk zou blijken uit zijn vergevorderde integratie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat hij nog verschillende naaste familieleden heeft in Irak, waaronder zijn ouders, zijn verloofde, zijn broers, zijn zus en minstens één tante en oom langs vaderszijde. Betrokkene is geboren en getogen in Irak, waar zijn hele familie verblijft en waar hij meer dan 28 jaar van zijn leven doorbracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zeer veel getuigenverklaringen voorlegt evenals een petitie ten voordele van een verblijfsmachtiging voor betrokkene ondertekend door bijna 300 personen. Echter, uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zij spreken zich over uit over zijn inzet voor het theater, over zijn integratie en over zijn wensen en dromen voor de toekomst. Wat de petitie betreft, het ondertekenen van een dergelijk petitie toont niet*

noodzakelijk aan dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Het toont eerder de maatschappelijke betrokkenheid aan van de ondertekenaars. Dus hoewel betrokkene duidelijk een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd in België, blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van interpersoonlijke afhankelijkheid of van een dergelijk diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid dat de tijdelijke verbreking van deze banden een onherstelbaar nadeel zouden opleveren. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Maslov tegen Oostenrijk* van 23 juni 2008 mag hij er niet aan voorbijgaan dat het in die zaak ging om een gevestigde vreemdeling, terwijl de verzoeker nooit eerder een machtiging of een recht op verblijf van meer dan drie maanden in België verwierf. In die zin wordt in de bestreden beslissing dan ook gemotiveerd: "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019)." De Raad benadrukt dat het EHRM heeft gesteld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoeker had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

Verder kan de verzoeker ook niet worden gevolgd dat door het lange verblijf in België een band is ontstaan met de Belgische maatschappij die elke sociale band in het land van herkomst definitief heeft doorgeknipt. De verzoeker betwist immers niet dat "(u)it het administratief dossier blijkt dat hij nog verschillende naaste familieleden heeft in Irak, waaronder zijn ouders, zijn verloofde, zijn broers, zijn zus en minstens één tante en oom langs vaderszijde. Betrokkene is geboren en getogen in Irak, waar zijn hele familie verblijft en waar hij meer dan 28 jaar van zijn leven doorbracht."

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk of strijdig is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waar de gemachtigde motiveert dat "hoewel betrokkene duidelijk een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd in België, blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van interpersoonlijke afhankelijkheid of van een dergelijk diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid dat de tijdelijke verbreking van deze banden een onherstelbaar nadeel zouden opleveren".

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3. Vervolgens betoogt de verzoeker dat hij onmogelijk naar Irak kan terugkeren omwille van de algemene veiligheidssituatie aldaar. De verzoeker erkent uitdrukkelijk dat hij eerdere weigeringsbeslissingen ontving met betrekking tot zijn verzoeken om internationale bescherming, maar hij benadrukt dat hij bij zijn afgelegde verklaringen wenst te blijven. Hij voert aan dat de

veiligheidssituatie in Irak bijzonder precair is waardoor zijn leven in gevaar is bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, wat strijdig is met de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor bedreiging en vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor bedreiging en vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Irak (waar de veiligheidssituatie nog steeds precair is, waar er sprake zou zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en waar de socio-economisch situatie zeer slecht zou zijn met een gebrek aan basisvoorzieningen waardoor er regelmatig protesten zijn waarbij burgerslachtoffers vallen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en naar verschillende krantenartikels/verslagen, met name: Kurdistan24, ‘security situation remains volatile’ UNAMI warns during special session on Iraq, 8 augustus 2018; Daily Mail ‘ISIS make a comeback in Iraq with a guerrilla campaign of kidnap and killing seven months after Bagdad declared victory against the jihadi’s’, 24 juli 2018; Reuters ‘Several killed, wounded in suicide bombing north of Bagdad’ 16 mei 2018; The National Interest ‘Is Iraq back?’ 22 juli 2018; VOA News ‘Attack continue as Iraq marks one year since Islamic state victory’ 7 december 2018; The New Arab ‘Eight civilians killed in Iraq in suspected IS attacks’ 3 september 2018; The Guardian ‘Protest spread through cities in Iraq’s oil rich Shia south’ 18 juli 2018; AP News ‘Security forces deploy in Iraq’s Najaf after days of protests’ 14 juli 2018 en Radio Free Europe Radio Liberty ‘two more killed in southern Iraq as antigovernment protests spread’ 15 juli 2018. Het louter voorleggen van krantenartikelen over de algemene situatie in Irak is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten of krantenartikelen die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 15.10.2019 dat: “(...) dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon (...). U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.” Het louter voorleggen van krantenartikelen over de algemene situatie in Irak is ruim onvoldoende om deze conclusie van het CGVS te weerleggen. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs voor. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van het CGVS. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Irak geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit advies geldt namelijk voor toeristische reizen en is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Iraakse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

De verzoeker beperkt zich tot een beknopte herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag van 22 maart 2019 en geeft hierbij enkel mee dat hij bij zijn standpunt blijft. De verzoeker gaat niet op concrete wijze in op de motieven van de bestreden beslissing. De verzoeker betwist niet dat "het CGVS" op 15 oktober 2019 oordeelde dat "er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon (...). U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De verzoeker betwist evenmin dat hij "(b)ij huidige aanvraag 9bis (...) geen enkel persoonlijk bewijs voor(legt)". Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat "(d)e elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf (...) bijgevolg geen andere beoordeling (wettigen) dan die van het CGVS."

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker overigens doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet daartoe concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Hetzelfde geldt voor artikel 2 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich *in casu* beperkt tot loutere beweringen, waarmee dus geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt aangetoond.

3.2.4. Daarnaast werpt de verzoeker op dat hij in zijn aanvraag het contact met zijn raadvrouw als buitengewone omstandigheid had ingeroepen. Volgens de verzoeker motiveert de gemachtigde te gemakkelijk dat het contact tussen de verzoeker en zijn raadvrouw via moderne communicatiemiddelen kan worden onderhouden. De verzoeker voert aan dat het persoonlijk en rechtstreeks contact met zijn advocaat één van zijn rechten is.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat het bij een terugkeer quasi onmogelijk zou zijn om contact te onderhouden, zeker gezien contacten tussen de raadvrouw en betrokkene liefst doorgaan op het kantoor van eerstgenoemde. Echter, we merken op dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid inhoudt. Het staat betrokkene vrij om via allerlei moderne communicatiemiddelen het contact met zijn raadvrouw te onderhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien zijn er momenteel geen lopende procedures meer in hoofde van betrokkene."

Waar de verzoeker aanvoert dat het persoonlijk en rechtstreeks contact met zijn advocaat één van zijn rechten is, laat hij na een bepaling aan te duiden waaruit zou kunnen blijken dat deze contacten in elkaars fysieke aanwezigheid dienen plaats te vinden. De verzoeker licht niet *in concreto* toe waarom hij niet "via allerlei moderne communicatiemiddelen" met zijn raadvrouw zou kunnen communiceren of waarom dit niet zou volstaan. In de voorliggende verblijfsaanvraag heeft de verzoeker bovendien louter aangebracht dat de procedure onwerkbaar wordt indien hij moet terugkeren naar zijn thuisland omdat de afstand het contact met zijn raadvrouw zeer moeilijk of *quasi* onmogelijk zou maken. Hieraan werd enkel toegevoegd dat een consultatie "bij voorkeur" nog altijd doorgaat in het kantoor. Dat het contact

met de advocaat een “recht” zou uitmaken, werd zodoende niet in de aanvraag naar voor gebracht, zodat hieromtrent ook niet diende te worden gemotiveerd. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de redengeving in de bestreden beslissing, gelet op de summiere uiteenzetting in de aanvraag en in acht genomen het gegeven dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de verzoeker zelf rust, kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zou zijn.

3.2.5. Zoals de verzoeker terecht opmerkt, is de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”.

Dat voormalige staatssecretarissen gesteld hebben de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoeker inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Het feit dat de verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd, criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts in “*buitengewone omstandigheden*” via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd. De verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en hij kon de verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Het weze herhaald dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*” en “*door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*”.

In zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, heeft de Raad van State uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. *In casu* is de gemachtigde in de bestreden beslissing ingegaan op de verschillende door de verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden en heeft hij op gemotiveerde wijze geuid waarom hij geen dergelijke buitengewone omstandigheden aanvaardt. Er

kan worden aangenomen dat de verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden op hun eigen waarde zijn beoordeeld. Aldus blijkt niet dat de verweerder zijn discretionaire bevoegdheid ten onrechte zou hebben ingeperkt.

Ten slotte voert de verzoeker nog aan dat in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde minister kan worden afgeleid dat zijn “*langdurig onderbroken verblijf*”, zijn duurzame lokale verankering, zijn werkbereidheid en zijn vergevorderde integratie redenen zijn die een verblijf in België van meer dan drie maanden rechtvaardigen. Volgens de verzoeker heeft de gemachtigde bij het beoordelen van de situatie onvoldoende gebruik gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid. Zo kan de verzoeker niet nagaan met welke elementen al dan niet rekening werd gehouden bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt echter dat de gemachtigde de door de verzoeker ingeroepen elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM wel degelijk in rekening heeft gebracht. De verzoeker brengt geen concrete elementen bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.2.6. Het betoog van de verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In het derde en laatste middel voert de verzoeker nogmaals de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“Samenvatting van het middel :

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar het corona-virus. Het corona-virus is een buitengewone omstandigheid.

De verspreiding van het corona-virus is op heden een gevaar voor iedereen. Dienst Vreemdelingenzaken is hiervan op de hoogte. Omwille van het corona-virus is het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Irak. Op heden zijn de Europese grenzen namelijk nog steeds gesloten. Sinds 15 juni 2020 is het opnieuw mogelijk om naar bepaalde lidstaten van de Europese Unie te reizen. Echter blijven er tot heden nog steeds beperkingen van kracht op het reizen binnen de Europese Unie. Zo is het verboden om naar bepaalde gebieden te reizen.

Er is op heden nog geen enkele informatie over wanneer er opnieuw zonder beperkingen naar alle Europese landen gereisd zal kunnen worden. Bovendien wordt er op heden nog niet gesproken over reizen buiten de Europese Unie. Er is momenteel niets geweten over wanneer het luchtruim opnieuw zal heropenen. Dit wordt eveneens bevestigd op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering: het verbod op niet-essentiële reizen buiten de EU geldt voorlopig nog tot en met 31 augustus 2020 (stuk 14, Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, te consulteren op: <https://diplomatie.belgium.be/nl>, geconsulteerd op 4 augustus 2020).

Er is op heden nog geen enkele informatie over wanneer er opnieuw zonder beperkingen naar alle Europese landen gereisd zal kunnen worden. Bovendien wordt er op heden nog niet gesproken over reizen buiten de Europese Unie. Er is momenteel niets geweten over wanneer het luchtruim opnieuw zal heropenen. Dit wordt eveneens bevestigd op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering: het verbod op niet-essentiële reizen buiten de EU geldt voorlopig nog tot en met 31 augustus 2020 (stuk 15, Agentschap Integratie en Inburgering, De impact van de COVID-19-pandemie op de rechtspositie van vreemdelingen, 31 maart 2020, te consulteren op: <https://www.agii.be/nieuws/de-impact-van-de-covid-19-pandemie-op-de-rechtspositie-van-vreemdelingen#vierpuntiver>).

Op heden is het voor verzoeker absoluut onmogelijk om naar Irak terug te keren om daar de aanvraag in te dienen. Hoewel (sommige) grenzen in Europa terug open zijn, kan hij op geen enkele manier terugkeren naar zijn land van herkomst.

Daarenboven, zelfs indien verzoeker het land zou kunnen verlaten en zou kunnen terugkeren naar Irak, quod non, zou dit een onmenselijke behandeling inhouden. Net zoals de rest van de wereld is Irak niet gespaard gebleven van het virus COVID-19. Het was slechts een kwestie van tijd voor het virus zijn intrede zou doen in het land. Buurland Iran is immers bij de zwaarst getroffen landen in de wereld.

Op 4 augustus 2020 waren er officieel 134.722 bevestigde besmettingen en overleden er 5.017 mensen ten gevolge van het virus (stuk 16, Google Nieuws, Coronavirus (COVID-19): Irak, te consulteren op: <https://news.google.com/covid19/map?hl=nl&gl=BE&ceid=BE%3Anl&mid=%2Fm%2F0d05q4>, geconsulteerd op 5 augustus 2020).

Het aantal besmettingen gaat razendsnel omhoog. Heel wat dokters zijn besmet, wat niet kan verbazen gezien de slechte toestand van de gezondheidszorg. De sector is uitgeput door het jarenlange conflict: er zijn financiële problemen, en er is een tekort aan voorzieningen en beschermende kledij (stuk 17, Arab news, Strained Iraq doctors crack under virus spike fears, 1 juli 2020, te consulteren op: <https://www.arabnews.com/node/1698011/middle-east>).

Dokters hebben al vroeg aan de alarmbel getrokken en zeiden zelfs dat ze de epidemie meer vrezen dan het geweld door het conflict, gezien ze besmette personen niet correct kunnen behandelen. Er zijn te weinig bedden, er is een gebrek aan materiaal en mensen weten niet hoe ze zichzelf kunnen beschermen.

"It's all about the numbers - if the number rises up to 10,000, let's say, we won't even have enough beds to put people in and of course we won't have the ventilators for the badly-infected people.

(...)

The country's healthcare spending, at around \$153 per capita annually, is less than half that of neighbouring Iran, which has itself been severely struggling to contain the crisis, while according to the World Health Organisation (WHO), there are 8.2 doctors for every 10,000 people in Iraq.

According to figures compiled by the health ministry in 2018, Iraq had 799 intensive care beds compared to around 4,000 in the United Kingdom, a country less than twice the size of Iraq, and one that has also seen its healthcare system straining.

The WHO has estimated there are, in general, 14 hospital beds in Iraq for every 10,000 people.

Although resources are available to manage the current intake of infections, there are fears that the number of infected could be much higher, as only around 2,000 people have been tested out of Iraq's 40 million-strong population - placing a much greater burden on an already creaking and underfunded system.

(...)

"Also most people don't have protective equipment and they don't know how to protect themselves. For example, many of them came to the hospital putting their hands on their face thinking that would protect them against the virus."

(stuk 18, Middle East Eye, Coronavirus: Iraqi doctors warn of healthcare collapse if cases continue to rise, 31 maart 2020, te consulteren op: <https://www.middleeasteye.net/news/coronavirus-iraqi-doctors-warn-healthcare-collapse-if-cases-continue-rise>, verzoeker zet vet)

Artsen zonder Grenzen heeft al hulp gestuurd naar Irak, maar dit is onvoldoende om de structurele problemen van het gezondheidssysteem op te lossen (stuk 19, MSF, MSF supports Iraqi hospitals responding to COVID-19, 14 april 2020, te consulteren op: <https://www.msf.org/msf-supports-iraqi-hospitals-responding-covid-19-pandemic>).

Een tweede probleem in de strijd tegen COVID-19 is de bevolking zelf. Medici zien dat burgers de afgekondigde maatregelen niet naleven en zelfs niet serieus nemen.

"De autoriteiten hebben het publieke leven aan banden gelegd, maar het uitgaansverbod wordt genegeerd. De Irakezen blijven samenkomen, blijven hun sigaretten en waterpijpen met elkaar delen, blijven handen schudden en elkaar kussen en knuffelen", stelt Akram vast. 'Het virus zal zich hier dus veel sneller gaan verspreiden dan in een doorsnee land.'

(stuk 20, MO, Corona wereldwijd: regeringen hadden prioriteit moeten geven aan gezondheid, niet aan economie, 18 maart 2020, te consulteren op: <https://www.mo.be/analyse/corona-wereldwijd#irak>, verzoeker zet vet)

Dit is enerzijds te wijten aan het wantrouwen ten aanzien van de overheid en de slechte reputatie van het gezondheidssysteem. Anderzijds spelen maatschappelijke en religieuze overtuigingen een rol. Er geldt een stigma op ziekte en quarantaine waardoor zieke burgers geen medische behandeling zoeken. Dit is natuurlijk rampzalig aangezien het virus zich zo kan blijven verspreiden.

“The stigma attached to illness and quarantine in Iraq and some other Middle Eastern countries largely reflects cultural and religious beliefs. But it also involves an ingrained distrust of the government, historical experience and the fear that given the ragged state of Iraq’s health care system, going to the hospital could be fatal.

(...)

“The coronavirus and pandemics overall cause disruptions of social and religious practices, and it’s not easy to tell people that the coronavirus is stronger than God,” said Omar Dewachi, a professor of medical anthropology at Rutgers University, who was born and brought up in Iraq.

Quarantining those who are infected imposes a double humiliation in many Iraqi communities. First, it assures that everyone in the neighborhood will learn about the illness. Second, if the victim is a man, it signifies that he is no longer able to protect his wife, his children or in the case of an elder brother, his younger siblings, and so has fallen short of fulfilling his role in the family.”

(stuk 21, New York Times, Stigma Hampers Iraqi Efforts to Fight the Coronavirus, 14 april 2020, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2020/04/14/world/middleeast/iraq-coronavirus-stigma-quarantine.html>, verzoeker zet vet)

Ondanks de slechte cijfers heeft de Iraakse overheid eind juni 2020 besloten de veiligheidsmaatregelen te versoepelen in een poging de economie te redden (stuk 22, Arab News, Iraq hit with record-high COVID-19 deaths, 25 juni 2020, te consulteren op: <https://www.arabnews.com/node/1695291/middle-east>).

Als reactie hierop zijn medici beginnen staken. Ze weigeren nieuwe besmette patiënten te behandelen aangezien zij hun eigen leven in gevaar brengen, terwijl de overheid en de burgers de ernst van de situatie niet inzien (stuk 22, Arab News, Iraq hit with record-high COVID-19 deaths, 25 juni 2020, te consulteren op: <https://www.arabnews.com/node/1695291/middle-east>).

Bijgevolg is het corona-virus een buitengewone omstandigheid die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigt.

Indien verzoeker terug dient te keren naar Irak om daar de aanvraag in te dienen, is er een grote kans op een schending van artikel 2 en 3 EVRM. Hij zal in dit geval namelijk blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt én het recht op (een menswaardig) leven schendt.

Dit middel is gegrond.”

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven en artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar het coronavirus, dit virus vormt volgens de verzoeker een buitengewone omstandigheid.

Het komt echter de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoekers aanvraag dateert van 22 maart 2019, op dat ogenblik was van de COVID-19-pandemie nog geen sprake. Het stond de verzoeker evenwel vrij om een actualisatie en (een) aanvulling(en) op zijn aanvraag aan de verwerende partij over te maken. Op 23 april 2020 heeft de verzoeker van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en heeft hij een aanvulling op zijn aanvraag aan de verwerende partij overgemaakt. Uit het begeleidend schrijven blijkt dat het gaat om twee getuigenverklaringen waarin getuigd wordt over de acteerprestaties van de verzoeker, zijn integratie, zijn talenkennis van zowel het Nederlands als het Frans en zijn ruime vriendenkring. Nergens uit blijkt dat de verzoeker in zijn aanvulling van 23 april 2020 het COVID-19-virus als een buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd. Het komt de verweerder niet toe om zelf buitengewone omstandigheden op te werpen of te onderzoeken.

Tevens wordt erop gewezen dat de verweerder in haar nota met opmerkingen uiteenzet: “(i)ndien de verzoekende partij meent dat de Corona-crisis een buitengewone omstandigheid uitmaakt, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen”.

Gelet op wat voorafgaat kan dan ook worden geconcludeerd dat niet blijkt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing incorrect zijn, dat er sprake is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de verweerder de appreciatiebevoegdheid, waarover hij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In de mate dat de verzoeker van de Raad zou verlangen dat hij zich zelf zou uitspreken over de vraag of de terugkeer naar Irak in de gegeven omstandigheden een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 2 en/of 3 van het EVRM, dient erop te worden gewezen dat de Raad te dezen slechts optreedt als annulatierechter en dit omtrent een geschil dat enkel de niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als voorwerp heeft. Het is de Raad in dit kader niet toegelaten om zelf te beoordelen of elementen die niet in de aanvraag werden ingeroepen (zoals *in casu* de COVID-19 pandemie), al dan niet een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen uitmaken. Verder houdt de thans bestreden beslissing op zich nog geen verplichting in om terug te keren naar Irak. Deze verplichting is wel aan de orde waar jegens de verzoeker op 8 juli 2020 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep, dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 250 590. Het risico op een door de artikelen 2 en 3 van het EVRM verboden behandeling zal door de Raad in het kader van het voormelde beroep worden onderzocht.

De verzoeker kan zich *in casu* niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE